

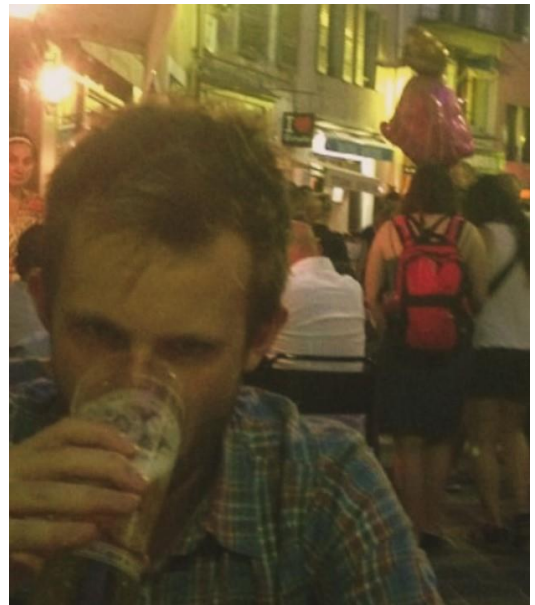
Alex Lifestory

I rasande fart var jag på väg mot botten i min alkoholism. Jag åkte taxi till radions morgonsändningar och drack starköl för att undvika skakningar då jag skulle kommentera den senaste nattens attack mot flyktingförläggningar. Samtidigt blev jag allt mer frustrerad över vad som skulle hända på lång sikt. Att människan mer och mer gjorde våld på sin nästa. Att jag själv agerade likadant mot mina närstående och mig själv förmådde jag inte förstå.

Löftet på Knivsta station

På dagen en månad innan min dotter Laura skulle födas gav jag upp. Efter ännu en blöt fest där jag brutit mot mina egna moraliska ställningstaganden om hur både en äkta make, chef och aktivist ska bete sig stod jag på Knivsta station dagen därpå och lovade att sluta dricka. Och det gjorde jag också. Jag ringde en gammal suparkompis som blivit nykter och hamnade in i tolvstegsrummen. Det var den 20 december 2015, Laura föddes den 20 januari.

Det där med Gud var inga konstigheter när jag kom till programmet. Att jag trodde på Gud var det inget snack om, jag var ju uppvuxen på sjön. Så här i efterhand ser jag det mest som att jag hade en kristen identitet. Precis som att jag var antirasist, höll på Halmstads Bollklubb och var fiskarson.

Men hade jag verkligen gett upp när jag stapplade in på mina första tolvstegsmöten? Spriten ja. Men mitt ohanterliga liv? Knappast. Jag hoppade upp på de rosa molnen som nynykter för att sedan stört dyka rakt ner i avgrunden. Mitt stegarbete sköts på framtiden. Jag hade ju en folkrörelsekamp att bedriva. Deltagandet i tolvstegsmöten blev allt färre.

Fortsatt vansinne

Jag fortsatte mitt vansinne utan alkohol och droger. Jag har senare insett att det också hade med min gudsbild att göra. I tolvstegslitteraturen talas det om en "kärleksfull och älskande Gud". Någon sådan hade inte jag. Jag ser min flykt från att göra färdigt den stora själsliga storstädningen i det fjärde steget som rädsla för en cynisk, sarkastisk och straffande Gud. Jag gick således på vita knogar, som det kallas i tolvstegssammanhang.

Fidel Castro sa "Historien ska frikänna mig". I mitt fall blev det precis tvärtom. Det var inte Gud, förstår jag idag, utan min egen historia som skulle döma mig. Hårdare än något annat. Mot sommaren 2017 började jag fundera på att ta mitt liv. Sådana tankar hade jag haft i perioder tidigare i livet. När jag var i tjugoårsåldern hade pappa vid nyår hittat mig liggandes på golvet med ett skärp om halsen. Jag hade då gjort ett tafatt försök att hänga mig.

Marken rämnar

Ett och ett halvt år efter att jag korkat igen flaskan och med en direkt destruktiv Gudsbild var det som att marken rämnade under mig, på ett negativt sätt ska sägas. Min gamla arbetsgivare Expo som jag fortfarande hade ett samarbete hörde av sig och ville avbryta all kontakt och det snabbt. Argumentet var att min nya organisation Tillsammansskapet "börjat verka på höger-vänsterskalan". Men som alkoholist och ett så kallat vuxet barn (en som vuxit upp under dysfunktionella förhållanden) vet man när folk ljuger.

Jag visste att det snarare handlade om att i diverse forum på nätet hade mitt namn börjat förekomma som en man som i relationer förgripit mig med våld på kvinnor. Det var den så kallade me too-hösten. Jag förstod jag att loppet var kört, här fanns det ingen historia som skulle frikänna mig. Här fanns inga gråskalor eller färgkulörer. Allt var svartvitt, rättfärdigt och gott eller vansinnigt ont. Istället för att be började jag bekanta mig med tanken på att avsluta mitt liv.

Dyn vid Alsike kloster

Något hände dock där jag stod i december vid Mälaren, inte långt ifrån Alsike kloster. Jag hade förställt mig en glasklar sjö där jag skulle återgå till det vatten jag kommer ifrån. Jag hade sett precis vad jag skulle göra i mina tankar. Men vattnet var grumligt, en dy rättare sagt. Jag vände tillbaka upp ur vattnet med mina fiskarstövlar. Någon vecka senare lämnade jag offentligheten och mina uppdrag.

Jag gick motvilligt med på att läggas in på psyket mot villkoret att jag skulle få gå ett tolvstegsmöte i Stockholm först. Men jag ljög. Jag hade tänkt att gå på mötet och sedan gå och slänga mig från Västerbron. Men när jag lämnade lokalen stod en vän och tog emot mig. Jag blev inskriven på Akademiska sjukhuset. Jag bad min dåvarande fru om två saker att ta med till sjukhuset. Hon och tvååriga dottern hade tagit in på hotell på grund av hotbilden. Godis och "Stora boken" ville jag att hon skulle ta med sig. Hon kom med två ICA-kassar fyllda med lakrits och surt godis och den där blå boken där de tolv stegen finns.

En lycklig idiot som hittar hem

Hans Johansson, baptist och sångare, som jag senare skrivit flera låtar tillsammans med var en av få jag lärt känna på tolvstegsmötena. Vi hade blivit nyktra ungefär samtidigt. Han ringde mig och jag minns att han sa "Be, Alex". Jag gjorde som han sa. Jag bad och jag lyssnade på Peter Lemarcs "Lycklig idiot" i hörlurarna och så läste jag i "Stora boken" om att jag hade fått en ny arbetsgivare.

Pang!, sa det inombords. Jag slängde mig på golvet och grät. Det var ju så det var! Att jag inte begripit det! Jag borde ju lägga minst lika mycket energi på att tjäna och lära känna Gud som jag lagt på mitt arbete, på kampen! Jag kände tacksamhet för första gången på år och dagar. Och när jag några veckor senare kom ut från psyket var jag fast besluten om att det var de tolv stegen jag skulle praktisera. Jag kom att lämna över mitt fjärde steg och kunde gå vidare. Jag kom fram till dess att jag skulle börja gottgöra människor - utan att skada dem eller andra. Jag började allt mer bli en fri man, inte minst kunna skilja på sanning, lögn och det som finns mellan dessa två poler.

Jag hade hittat hem, kan jag se idag. I kaffekokande, så kallad service och i de tolv stegen. Jag började förstå och förlika mig med att tillfrisknande och ett andligt uppvaknande är synonymt med en personlighetsförändring och att denna pågår resten av livet. Det gick några år till. Jag började ge ut diktsamlingar, tog värv inom äldreården och utbildade mig till tolvstegsterapeut. I skarven mellan dessa sysslor och inte minst att se min dotter Laura växa upp så landade jag i att det är präst jag ska bli. I september 2023 antogs jag som prästkandidat i Uppsala Stift av biskop Karin Johannesson.

Prästen Karin Andersson döper Alex i S:ta Birgitta kyrka i Knivsta. Där har de också sinnesrogudstjänster tillsammans.